

กับคนที่แคร์ ฉันอาจจะเง่าเหมือนเด็กไม่ยอมโต
และโกรธได้แม้แต่เรื่องเล็กน้อยที่สุด

โกรธง่ายหายเร็ว คือคำจำกัดความที่เพื่อนสนิทสมัยประถมเขียน
ไว้ในเฟรนด์ชิพ

‘อู๋ม’ จำได้ว่าตอนอ่านเจอครั้งแรก เธอโมโหแค่ไหน โกรธก็โกรธ
อายก็อาย แต่หลังจากได้อ่านส่วนอื่นที่เต็มไปด้วยถ้อยคำดีๆ เลียนๆ
แบบที่มีแต่เด็กผู้หญิง ป.6 ถึงจะกล้าเขียน รวมทั้งคำสาบานว่าจะไม่ลืม
เพื่อนที่ดีที่สุดอย่างเธอไปจนวันตาย อู๋มก็หายโกรธเป็นปลิดทิ้ง นั่นทำให้
เธอตระหนักว่าเธอเป็นอย่างไรเพื่อนว่าจริงๆ

อันที่จริงเธอไม่ควรแปลกใจขนาดนั้น เพราะแม่เองก็พูดบ่อยๆ
เพียงแต่ใช้คนละคำ แม่จะเรียกเธอว่าเด็กขี้งอน เวลาเธอ...เอ่อ งอน
ซึ่งไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น หรือที่พ่อบอกว่าทำหน้าอแล้วไม่สวย นั่นก็
ไม่ช่วยอีกเช่นกัน โดยเฉพาะเมื่อคุณมีพี่สาววัยห่างกันสองปีเป็น ‘เด็กที่
น่ารักที่สุดในโลก’ ตามความเห็นของครูทุกคนซึ่งพอรู้ว่าเธอเป็นน้อง
‘พีเอ็ง’ จะรู้สึกเหมือนมีความจำเป็นที่จะต้องประกาศให้เพื่อนร่วมห้อง
ของเธอได้รู้เอาไว้ และนั่นทำให้อู๋มรู้สึกเหมือนตัวเองขี้เหร่อย่างไม่มีเหตุผล
เธอรู้ว่าไม่ควรจะคิดแบบนั้น ไม่ควรโกรธ น้อยใจ หรือเก็บมา

เป็นปกติด้วย แต่เธอห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ ขนาดพอพยายามปลอบใจด้วยการบอกว่า ‘คนอื่นจะคิดยังไงไม่สำคัญ เธอเป็นที่หนึ่งในสายตาพ่อเสมอ’ ก็ยังช่วยให้เธอหายน้อยใจไม่ได้ เพราะเธอตอบกลับด้วยการร้องไห้แล้วบอกว่า ‘ไม่เอา หนูจะน่ารักเป็นที่หนึ่งของคนอื่นด้วย’

เธอจำเหตุการณ์ตอนนั้นไม่ได้หรอก เธอเพิ่งจะสี่ขวบ แต่เธอคิดว่ามันคงมีความจริงอยู่บ้างไม่มากก็น้อย เพราะดูเหมือนทุกคนที่รู้จักครอบครัวเธอจะรู้เรื่องนี้กันหมด บางครั้งเธอก็ไม่เข้าใจอารมณ์ขันของพ่อกับแม่

ปัญหาจะหมดไป ถ้าพี่สาวเธอจะร้ายกาจสักนิด เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น เธอคงโยนความผิดทั้งหมดให้พี่โดยไม่กระดากใจ แต่ไม่เลย พี่เองเป็นคนน่ารัก เป็นพี่สาวแสนดี เป็นผู้หญิงประเภทที่ใส่ชุดขาวเข้าครัวทำอาหารให้คนทั้งบ้าน จากนั้นก็พี่บ๊อบ ถอดผ้ากันเปื้อน ขึ้นรถแล้วตรงไปงานเลี้ยงกาล่าในสภาพสวยพริ้งได้ทันที ถ้าไม่ใช่พี่น้องคลานตามกันมา เธอคงเชื่อจริงๆ ว่าพี่สาวเป็นหุ่นแอนดรอยด์ ต้นแบบสาวสมบูรณ์แบบที่ผู้ชายต้องการและผู้หญิงอยากเป็น

และเป็นพี่เองอีกนั่นแหละที่สร้างความมั่นใจให้เธอด้วยการบอกอยู่เสมอว่าเธอเป็นคนมีเสน่ห์ อุ่มดีใจที่พี่สาวไม่โกหกว่าเธอสวยกว่าพี่ เพราะนั่นจะหมายถึงทั้งหมดที่พูดเป็นเพียงคำโกหกเพื่อให้เธอรู้สึกดี

อุ้มเชื่อว่าที่พี่เองพูดคงมีความจริงอยู่บ้าง เพราะคนอื่นๆ ก็พูดในทำนองเดียวกัน เพียงแต่ใช้คำอื่น อย่างพี่เองบอกว่าเธอคุยสนุก ยัยเกะจะใช้คำว่าพูดมาก หรือที่พี่เองบอกว่ากล้าแสดงออก ยัยเบิ้ลจะเรียกว่าบ้า

อุ้มเข้าใจว่าเป็นเรื่องเดียวกัน

ตั้งแต่เกิดมา อุ้มไม่เคยเห็นใครไม่ชอบพี่เองแม้แต่คนเดียว แม้กระทั่งชายหนุ่มที่เดินไม่พูดไม่จาอยู่ข้างเธอในลานจอดรถขณะนี้ ผู้ชายคนที่สัญญาว่าจะตามมาที่ร้านอาหารตอนห้าโมงเย็น แต่มาถึงจริง

ตอนหกโมง แถมมาถึงก็เอาแต่นั่งเงียบ ทั้งที่เป็นงานเลี้ยงของเพื่อนเขา
แม้แต่ 'ตุลย์' ก็ชอบที่สาวเธอตั้งแต่เจอกันครั้งแรก ขณะมองดู
แฟนหนุ่มแยกไปขึ้นรถฝั่งคนขับ ขบวนการถามก็ผุดขึ้นมาในใจ

เขาเลิกเปิดประตูรถให้เธอตั้งแต่เมื่อไหร่ เราคุยโทรศัพท์จน
เบตตา หมดครั้งสุดท้ายตอนไหน ความรู้สึกพิเศษของเรามันจบไปแล้ว
หรือยัง

"ตอนนี้ไม่มีคนอื่นแล้ว ตกกลางคืนจะได้รียัง" เข้าไปในรถปั๊บ เธอ
ก็ถามปั๊บ

เขาง่วนอยู่กับกุญแจและพวงมาลัย

"ว่ายังไง ตุลย์"

เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้น เขาถอยหลังอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็พูด
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น "พรุ่งนี้ไปดูหนังกันไหม ผมให้คุณเลือก"

"อย่ามาเฉไฉนะ" เธอเอ็ด

เขาทำเป็นยุ่งกับการมองกระจกส่องหลัง แน่นอน ข้างหลังไม่มีรถ

"คุณว่าคุณมีเรื่องจะบอก"

เขาถอนหายใจหนึ่งเฮือก "บอกไปแล้วอ้อมต้องโกรธแน่ๆ เอาไว้ใกล้
ถึงบ้านแล้วค่อยบอกได้รึเปล่า"

คิดจะย่นเวลาการทะเลาะงั้นรี เธอคิด ฟังดูดี แต่ไม่ได้ผล เธอชิง
โกรธตั้งแต่ยังไม่รู้ข่าวร้ายนี้แหละ อ้อมพยายามพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
"บอกมาเถอะ ฉันรับรองว่าจะไม่โกรธ"

ตุลย์ทำเสียงขึ้นจมูก ประมาณ 'นึกว่าผมเป็นเด็กกอมมือรึไง'

มีความรู้สึกประหลาดเกิดขึ้นกับเธอในตอนนั้น อ้อมรู้สึกสับสน
เธอโกรธที่ถูกเขาอ่านออกทะเลลู่ปรุโปร่ง ในขณะที่เดียวกันก็ภูมิใจที่ตุลย์
เข้าใจเธออย่างที่ไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน ทว่าขณะที่เธออ้าปากจะพูด
เขาก็รีบยกนิ้วเป็นที่บอกให้หยุด ชะลอรถ ลดหน้าต่าง คืบบัตรถอดรถ
ให้ ร.ป.ภ.

ครั้นรถเลี้ยวขึ้นถนนเธอก็แหวัดทันที

"อย่ามาทำแบบนี้" เธอยกนิ้วเลียนแบบเขา ทว่าสั้นอย่างเกรี้ยวกราด "ใส่ นั่น"

"โอเคๆ ผมจะไม่ทำ" เขายกนิ้วใส่เธออีก "แบบนี้ใส่คุณ"

อุ้มกอดอกแล้วกระแทกหลังฟิงเบาะแรงๆ

"ตกลงจะบอกอะไร"

เขาเหลือบมองเธอไวๆ ทีหนึ่ง จากนั้นก็มองตรงไปข้างหน้าขณะที่พูดว่า "เรื่องทริปวันศุกร์หน้า..."

"อย่าบอกนะว่าคุณไปไม่ได้"

วันศุกร์หน้าซึ่งเป็นวันหยุดยาว เธอกับพวกเพื่อนๆ มีนัดจะไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน และตุลย์ก็ให้สัญญาแล้วว่าจะไป หลังจากเขาพลาดนัดเมื่อตอนต้นปีไปทีหนึ่ง

"ไม่เอาหน้า อุ้ม ไซว่าผมอยากให้เป็นแบบนี้ มันมีงานด่วนกะทันหันจริงๆ"

"แต่คุณให้สัญญาแล้ว"

"และผมก็ตั้งใจจะทำตามสัญญาจริงๆ นะ แต่..." เขาถอนหายใจ

"ตุลย์ก็แบบนี้เรื่อย วันหลังถ้ารู้ว่าทำไม่ได้ ก็อย่ามาให้สัญญากันอีก"

"คุณก็เพิ่งให้สัญญาว่าจะไม่โกรธ" เขาย้อน แต่พอรู้ตัวก็รีบขยับปาก "ผมขอโทษ แต่เราเก็บเรื่องนี้ไว้ทะเลาะกันพุงนี้ได้ไหม"

"แล้วมันเป็นเรื่องผิดของฉันหรือ" อุ้มแหวัดกลับ "ครั้งที่แล้วคุณก็..."

"ผมรู้ๆ ผมชอบรับปากพล่อยๆ คราวที่แล้วผมก็ให้สัญญาแบบนี้ บลา บลา บลา ไซ่ คุณไม่เคยผิดสัญญา ไม่เคยทำให้ผมต้องผิดหวัง ไม่เคยลืมวันเกิด วันครบรอบ คุณจำได้กระทั่งวันเกิดน้องสาวผม บลา บลา บลา" เขาหยุดไปและถอนหายใจแรงๆ ขณะที่ชะลอรถจอดรอไฟเขียว

เขาพูดโดยไม่มองหน้าเธอ "ผมรู้ว่าผมเคยให้สัญญากับคุณ แต่

ผมขอวันนี้วันหนึ่งเถอะ ผมเหนื่อย ไม่เหลือสมองจะคิดอะไรแล้วจริงๆ"

เสียงเขาเหมือนเหนื่อยจริงๆ ความกลัวเข้าเกาะกุมใจเธอ จริงอยู่ที่พวกเธอทะเลาะกันบ่อยๆ แต่นั่นเป็นการทะเลาะแบบที่คนอื่นมักจะเชื่อว่าถ้าเป็นคู่แต่งงานคงมีลูกหัวปีท้ายปี บางครั้งเธอก็รู้สึกว่าคุณทะเลาะกันเพื่อหาโอกาสแสดงออกว่าเรารักกันแค่ไหน

อ้อมรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก เธอรู้สึกว่าเธอต้องไปจากที่นี่ และต้องไปเดี๋ยวนี้ ว่าแล้วเธอก็ผลุนผลันลงจากรถ

ขณะที่วิ่งฝ่าขบวนรถที่จอดติดไฟแดงไปหาฟุตบอล เธอยืนเสียงเขาเรียกตามหลัง แต่ไม่ได้หันไปดู อาจเพราะเธอกำลังจะได้เห็นสายตาดูเธอนั่นอีก เสียงรถบีบแตรดังระงมตอนเข้าเธอแตะฟุตบอล ไฟจราจรเปลี่ยนจากแดงเป็นเขียว เธอเดินทวนกระแสการไหลของรถ โทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากัด เธอค้มออกมาปิดโดยไม่เหลือบดูหน้าจอก็รู้ว่าใครโทรมา

เธอเดินต่อ แต่ด้วยความเร็วที่ลดลง เช่นเดียวกับความโกรธ ซึ่งลดลงทีละนิดๆ ความคิดที่วนเวียนอยู่ในหัวคือ สุดท้ายเขาก็ไม่ต่างจากคนอื่น เธอน่าจะรู้อยู่แล้วว่ามันต้องเป็นแบบนี้ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอจะปล่อยให้ตัวเองมีความหวัง...

ในเวลาแบบนี้เธอมักนึกถึงคนเพียงคนเดียวที่ไม่เคยทำให้เธอโกรธผู้ชายที่เป็นรักแรกของเธอ เป็นบ๊อบบี้เลิฟสมัยที่เรายังเด็กและมองเห็นความรักราวกับปาฏิหาริย์ สมัยที่เรายังไม่คิดจะครอบครองหรือคาดหวังอะไรจากความรัก ขอเพียงได้รักและถูกรักก็เพียงพอแล้ว

ในวันที่อะไรๆ ไม่เป็นไปดั่งใจ 'ก้อง' จะกลับเข้ามาในหัวใจเธอเสมอ "อ้อม?" ผู้ชายคนหนึ่งมาหยุดตรงหน้าเธอ

เพราะเอาแต่เดินก้มหน้า เธอจึงเห็นเพียงร่องเท้ากับขาทางแกงอีกฝ่าย แต่เสียงนั้นไม่ผิดแน่ เธอเงยหน้าช้าๆ

ใช่ คนตรงหน้าเป็นเขาจริงๆ

"ก้อง?"

"ไม่อยากจะเชื่อเลย"

ก้องเล่าว่าเขาอยู่บนระเบียงคอนโดฯ ตอนมองลงมาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกระโดดกระพือตกลงจากรถ เขาไม่รู้หรือว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นเธอ แต่บางอย่างบอกให้เขาลงไป เขาแค่อยากเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้น เขารู้สึกว่ายังไงเขาก็ต้องเห็นเธอให้ได้

"ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเป็นอุ้ม" เขาพูดซ้ำด้วยรอยยิ้มกว้างและดวงตาระยิบระยับ

เธอเซ็ดน้ำตาพร้อมกับพยายามยิ้มตอบ อุ้มพูดว่า "จ้ะเราชนะ"

เขาเลิกคิ้ว

"เรารู้อยู่แล้วว่าวันนี้จะต้องได้เจอก้อง"

"ยังไง"

เธอเล่าให้เขาฟังว่าตั้งแต่เขาไปเรียนต่อต่างประเทศหลังจบ ม.6 เธอสังเกตเห็นเธอฝันถึงเรื่องหนึ่ง เธอจะได้ข่าวคราวของเขา หรือไม่ก็จะได้เจอเขา

"ฝันว่าอะไร" เขาถาม

"ทะเล"

คำตอบสั้นๆ ทำให้รอยยิ้มเขาฉีกกว้างขึ้น ยิ้มที่บอกว่าเขารู้ความหมาย อุ้มรู้ว่าเขากำลังคิดถึงทะเลที่ไหน จะว่าไปก็ไม่ผิดหรอก เพียงแต่เธอไม่ได้เล่าให้เขาฟังว่าในความฝัน ทุกครั้งที่เธอพยายามจะลงน้ำ หาดทรายจะยื่นยาว ทะเลจะถอยห่าง

จุดหมายที่เธอไปไม่เคยถึง

สาเหตุที่เธอไม่เคยโกรธก้องคงเป็นเพราะเขาเป็นคนมีความรับผิดชอบสูง เขาเป็นเด็กฉลาดที่สุดในชั้น อาจฉลาดที่สุดในโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ เขาสุขุมและดูจะเป็นผู้ใหญ่เกินเด็กวัยเดียวกัน ก้องเป็นหัวหน้าห้องและ

ได้รับความไว้วางใจจากพวกครูอยู่เสมอ

เธอเรียนห้องเดียวกับเขาตั้งแต่ ม.4 สนิทกันพอสมควร แต่พอขึ้น ม.6 เธอก็สังเกตเห็นว่าระหว่างพวกเขามีบางอย่างที่พิเศษ เธอจับได้หลายครั้งว่าเขาแอบมองเธอ ซึ่งเธอจะแก้มิ่งทำเป็นไม่รู้ตัว แต่ในใจแอบจินตนาการว่าตัวเองก็เก๋ไม่แพ้ใคร ไม่มากไม่น้อย ผมสะบัดปลิวตามลมแต่ยังเรียงตัวสวย ใบหน้าเปล่งแสงอ่อนๆ เรื่องรองดูภาพฝัน อะไรทำนองนั้น

ก๊อชอบเข้ามาคุยกับเธอบ่อยๆ ในขณะเดียวกันเธอก็พบว่าตัวเองตั้งหน้าตั้งตาจะดูใจเขา แต่นอกจากการทำงานกลุ่มร่วมกันบ่อยๆ ก็ไม่มีอะไรมากกว่านั้น พวกเขาไม่เคยไปเที่ยวข้างนอกด้วยกันสองต่อสองเวลาไปไหนมาไหนก็ยังไม่เป็นกลุ่มตามเคย

จนกระทั่งเทอมสุดท้ายหลังสอบ เพื่อนกลุ่มที่สนิทกันก็วางแผนไปเที่ยวทะเล ทริปที่ชวนก่อนแยกย้ายกันไปเรียนต่อ

ต้องรอจนถึงวันสุดท้าย เธอกับก๊อถึงได้มีโอกาสอยู่ด้วยกันตามลำพัง พวกเขาคุยกันอยู่นาน เขาเล่าถึงวีรกรรมที่เธอกับพวกเพื่อนผู้หญิงไม่เคยรู้ เธอเล่าให้เขาฟังว่ามีเพื่อนผู้หญิงบางคนแอบชอบเขามาก เขาอยู่ ม.ต้น ซึ่งทำเอาเขาเซินหน้าแดง พวกเขาตั้งข้อสงสัยถึงครูคนหนึ่ง ที่สอนหนังสือเหมือนมีคนเอาปืนจ่อหัว ทั้งอึ้งและเขาต่างไม่เข้าใจว่าถ้าไม่ชอบเด็ก ทำไมถึงมาเป็นครู เราน่าจะออกกฎหมายห้ามไม่ให้ใครทำงานที่ตัวเองไม่ชอบ และกฎหมายควรศักดิ์สิทธิ์กว่านี้ ทุกคนควรได้เรียนในสิ่งที่ตัวเองชอบโดยไม่คำนึงถึงคำตอบแทน ประชาชนควรมีรายได้เฉลี่ยใกล้เคียงกัน เลิกการสะสมทรัพย์สิน หยุคผลผลิตของฟุ้งเฟ้อที่ไม่จำเป็น ลดวันทำงานให้น้อยลง เพิ่มเวลาอยู่กับครอบครัวให้มากขึ้น การรักษาโรคควรจะฟรี เช่นเดียวกับสาธารณูปโภคพื้นฐานอื่นๆ

แต่พอพวกเขาใส่โปรแกรมออกกำลังกาย ก๊อก็ครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนบอกว่า 'เราว่ามีที่แบบนั้นอยู่แล้วนะ'

'จริงหรือ' อึ้งถาม

ที่ที่ทุกคนได้รับมอบหมายให้ทำงานที่ถนัด ท้องอิม กฏระเบียบ เข้มงวด ผู้คนเท่าเทียมกัน น้ำ ไฟ บั๊จจัยพื้นฐานพร้อม
'ที่ไหน'

'คุณ' ก้องตอบหน้าตายก่อนเสริม 'ไม่ต้องห่วงเรื่องแพชั่นด้วยนะ'
ตกตึกคืนนั้น ระหว่างนั่งล้อมวงคุยกัน ป้อมร้องเพลงที่แต่งให้ก้อย
ใครบางคนถามก้องว่าไม่คิดจะร้องเพลงให้อ้อมบ้างเหรอ เขามองเธอยิ้มๆ
และบอกว่าเขาก็อยากร้อง แต่คิดว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์

พอถึงกลางปี อ้อมก็สลับเครื่องแบบนักเรียน ม.ปลาย เป็นเสื้อขาว
กับกระโปรงดำของนักศึกษา ป้อมกับก้อยเข้ามาวิทยาลัยเดียวกันแต่
ต่างคณะ พวกเขาเลิกกันกลางปีนั้นเพราะป้อมพบคนใหม่ แน่نون เขา
แต่งเพลงใหม่ให้สาวคนนั้น

เธอกับเพื่อนๆ ตกกลางกันไว้ว่าจะต้องเจอกันอย่างน้อยไตรมาส
ละครึ่ง แต่การรวมกลุ่มที่มีทั้งก้อยและป้อมให้บรรยากาศอึดอัดเสมอ
ไม่ช้าป้อมก็หายไป วันเวลาผ่านไป อ้อมมีแฟนคนแรกเป็นรุ่นพี่ในคณะ
นัดประจำไตรมาสเวียนมาถึง

วันนัด เธอไปตามนัดและรู้สึกเหมือนโลกเกิดพลิกคว่ำพลิกหาง
ก้องนั่งอยู่ที่โต๊ะ เธอยืนห่างจากโต๊ะประมาณเจ็ดก้าว

พวกเขาสบตากัน ผ่านไปสองวินาทีครึ่ง อ้อมถึงจำได้ว่าพาแฟน
มาด้วย แต่เชื่อว่าไม่พามาแล้วอะไรจะเปลี่ยน

เพราะนั่งกันคนละฟากของโต๊ะ อ้อมจึงได้คุยกับเขาไม่มาก จนกระทั่ง
คนที่เธอพามาด้วยลุกไปห้องน้ำ ก้องก็เข้ามานั่งแทนที่ทันที

'ใช่จริงๆ' เขาพูดลอยๆ

'อะไรจริง'

'สามวันจากนารีเป็นอื่น'

'สามวันที่ไหน ก้องไปตั้งสามปี' เธอพูดล้อๆ 'อีกอย่างก้องก็ไม่ได้
ขอให้เรารอ'

เขาไม่ทันได้ถามว่าถ้าขอ เธอจะรอเขาไหม เจ้าของเก้าอี้ก็กลับมาเสียดก่อน

ก๊องลุกกลับไปนั่งที่เดิม พวกเขาได้คุยกันแค่นั้น เขาไม่ได้ขอเบอร์โทรศัพท์เธอ และคงไม่ได้ขอจากเพื่อนคนอื่นด้วย เพราะเขาไม่เคยโทรมา

วันเวลาผ่านไป รุ่นพี่เรียนจบ หลังการทะเลาะกันอย่างรุนแรง เธอก็เลิกกับเขา เธอเรียนจบ ทำงาน นัดประจำไตรมาสเริ่มเปลี่ยนเป็นฤกษ์สะดวก ตามงานรับปริญญาและงานแต่งงาน

และเป็นงานแต่งงานนี้เองที่อุ้มได้พบกับก๊องอีกครั้ง แน่نون เธอไม่รู้อีกตามเคยว่าเขากลับมา บางทีถ้าเธอรู้ล่วงหน้า เธออาจไม่รู้สึกเหมือนอย่างวันนั้น

วันงาน เธอฉายเดี่ยวประสาสาวโสด

และนั่น ก๊องยืนอยู่อีกฟากของห้อง เขาอยู่ในชุดสูท ใส่วั้น พื้นปูพรม ผ้าปูโต๊ะสีขาว ดอกไม้ชูช่อ เพลงโรแมนติกเคล้าคลอ เธอรู้สึกราวกับทุกอย่างหยุดนิ่ง ทันใดนั้นราวกับรู้ว่าเธอมอง เขาก็หันหน้ามาอย่างช้าๆ เขาเห็นเธอ ปากคลี่ออกเป็นรอยยิ้ม

ความคิดแรกในสมองอุ้มคือ เขารู้สึกเหมือนกันทุกๆ ตามด้วยครั้งนี้แหละๆๆ

พวกเขาเดินยิ้มเข้าหากัน ในสมองของอุ้ม เธอไม่ได้เดิน เธอลอยละล่องท่ามกลางตัวประกอบที่หยุดนิ่ง เป็นภาพสโลว์โมชั่น สบอตไลต์ส่องลงมาที่เธอกับเขาซึ่งเคลื่อนเข้าหากันช้าๆ ด้วยสนามแรงดึงดูดลึกลับ แต่แล้วจู่ๆ มือหนึ่งก็แทรกเข้ามา มือเรียวยาวสีขาวบอบบางนำหะนูถนอม

อุ้มมองหน้าเจ้าของมือ หญิงสาวหน้าตาสวยเก๋ ท่าทางแคล่วคล่อง ทะมัดทะแมง หล่อนยิ้มร่าอวดฟันสามลิปสองซี่และพูดว่า ‘ซาร์ลือตอะ’

อุ้มจำคนไม่เก่ง เพื่อนหลายคนโตแล้วเปลี่ยนไป เธอคิดเอาเองว่านี่คงเป็นเพื่อนคนใดคนหนึ่ง แต่เธอแน่ใจว่าไม่เคยมีเพื่อนชื่อชาร์ลोट ชื่อไฮโซแบบนี้มีหรือเธอจะลืม เธอจึงคิดเอาเองอีกว่าเพื่อนแก๊งอำนาจระหว่างล้งเลวจะใช้ชื่อไหน ระหว่างอลิซาเบธ เรียกสั้นๆ ว่าเบ็ตตี้ก็ได้ค่ะ กับอิชซาเบลล่า แนนอน อิชซี

ก้องก็พูดขึ้นมาก่อน เขาแนะนำเธอกับสาวคนนั้น 'นี่อุ้ม เพื่อนผม' ขณะที่เธอรูสึกเหมือนเริ่มเข้าใจบางอย่างราวๆ เจ้าหล่อนก็ควักซองจดหมายสีชมพูออกจากกระเป๋าแล้วแทบจะเอาซองยัดใส่มือเธอ

'มาให้ได้นะคะ' เจ้าหล่อนบอกเสียงแจ้ว

อุ้มมองหน้าก้อง เขายิ้มชินๆ

เธอแกะซอง ข้างในเป็นการ์ดเชิญร่วมงานสมรส ชื่อและนามสกุลของก้องอยู่บนนั้น เคียงข้างชื่อยาวๆ ที่คงเป็นชื่อจริงของคุณชาร์ลोट

อุ้มพยายามฝืนยิ้มให้เขา จากนั้นก็หันไปหาว่าที่เจ้าสาวและพูดว่า 'ยินดีด้วยค่ะ'

ที่งานคืนนั้น เธอพยายามหลบสองคนนั้นตลอดคืน เธอรูสึกตึงตังว่าแฟนเขารู้ ลัญชาตญาณผู้หญิงนะประมาณไม่ได้หรอก

แต่หลังงานเลิก ขณะที่เธอเดินกลับไปที่รถ ก้องก็ตะโกนเรียกชื่อเธอแล้วเข้ามาหา พวกเขาขี้มอแยๆ เหมือนไม่รู้จะพูดอะไรอยู่พักหนึ่ง

อุ้มแก้ไขความกระอักกระอ่วนด้วยการถามเรื่องสัพเพเหระ 'ตกลงกลับมาอยู่เมืองไทยถาวรแล้วใช่ไหม ที่ทำงานเป็นไงบ้าง ปรับตัวได้หรือยัง'

เมื่อความเงิบและเก้อเขินกลับมาเยือนอีกครั้ง เธอก็ขอตัวกลับไปที่รถ ก้องอาสาเดินไปส่ง เธอใช้รีโมตปลดล็อก เขาสาวเท้ายาวๆ ไปเปิดประตูให้อย่างสุภาพบุรุษ เธอรวบรวมกระโปรงยาวแล้วขึ้นไปนั่งรถอย่างเจ้าหญิง

พวกเขาลากันอีกครั้ง